Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що не кажи, а хімія — це таки чудо! Уявляєш, лежала тут отакенна купа міндобрива, а пішов дощ... нема купи!

перець

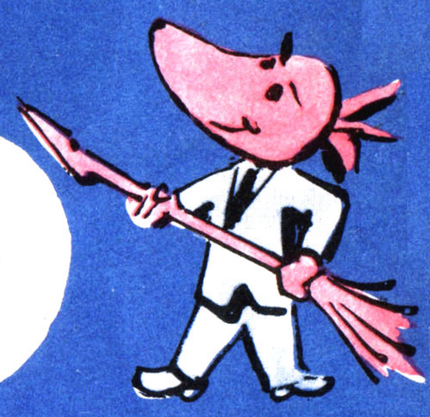

№ 10 (549). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1965

На волю, в пампаси!

Не випадково я, запеклий прихильник ялтинських кипарисів, цього разу вирішив відпочивати в іншому місці. Протягом останніх років авторитетні краєзнавці втлумачували мені, що краще купатися в морі на пустельному березі, ніж марно шукати на ялтинському пляжі серед моря тіл стояче місце.

— Не Ялтою ж єдиною! Он на західному березі Криму простір, хоч за́мки на піску будуй! — переконували компетентні фахівці.

І переконали. Моє рішення було твердим, мов шніцель у привокзальному буфеті,— на волю, в пампаси! Туди, де кінчається асфальт, на лоно незайманої природи!

І було море — синє і ласкаве, і був пісок — теплий і чистий, і було сонце — яскраве і пекуче. І не було відпочиваючих. Цей чудовий берег між Саками і Євпаторією був майже безлюдним.

— Бідолахи, вони й не знають, що в Криму є такі райські куточки,— міркував я про тих, хто тієї миті десь на розпеченій ялтинській набережній сумно стояв у черзі за недосмаженими шашликами.

При згадці про шашлик, ковтнув слину і подумав, що ця улюблена страва курортників була б і мені зараз не зайвою. Та від найближчої торговельної точки мене відділяли кілометри.

Я вже готовий був заради цієї краси принести в жертву навіть сніданки, обіди й вечері (кажуть же, що людина може не їсти місяць і, трапляється, виживає). Але сталося непередбачене: я захотів пити. А прісна вода у цій місцевості приблизно така ж рідкість, як вільний номер у євпаторійському готелі.

І рушив я у напрямку обітованої землі. Заходжу в Сакський райвиконком.

— Справи відпочинку? Нам не до них! У Євпаторії є територіальна рада по управлінню курортами, туди й їдьте,— сказали мені у відповідь.

Знайшов територіальну раду, знайшов і її начальника т. Григор'єва.

— Ось вирішив у вас відпочити,— почав здалеку.

— Ласкаво просимо,— погодився він.

— Але я «дикун»...

— То що ви, власне, від мене хочете? — здивувався начальник.

— Уваги! — зізнався я.

— Нічого не вийде, уваги не буде,— попередив він.— Її ледве вистачає на організованих курортників.

— Але ж ми, «дикуни», не на багато претендуємо. Елементарна служба побуту, і на тому б дякувати!

— Зверніться до курортторгівців. Може, їм доручено над вами шефствувати.

Звернувся. Не доручали. Ніхто і ніколи. У відповідь на мій пристрасний монолог там просто пояснили, що ставити свої торговельні точки на якихось там безім'янних берегах не збираються.

Їду на берег з ім'ям. Та ще з яким. «Привітне» — назва села біля Алушти. Мене зустрічають привітне море, привітне сонце, привітні «дикуни».

Починаю з головного.

— Чим харчуєтесь?

— Гірськими орлами і морською капустою,— відповідає привітний і досить симпатичний «дикун».

Навмання обираю по путівнику затишні місця відпочинку: Морське, Малоріченське, Рибальське, Чорноморське. І оглядаючи ці квітучі куточки сонячного Криму, роблю дивовижне відкриття: Робінзон Крузо просто беззубе маля у порівнянні з курортниками, що знайшли тут пристановище. Яку кмітливість і впертість треба мати, щоб не розгубитися серед цієї цивілізованої пустелі: навіть звичайні сірники тут знайти не легше, ніж діамант у морі.

Я сиджу в кабінеті начальника Ялтинської територіальної ради по управлінню курортами т. Русанова і мрію вголос:

— Уявіть собі, яку магнітну силу мали б ці курортні оазиси, коли б їх елементарно впорядкувати, збудувати їдальні, магазини, хоча б по одному кіоску «води-соки», по одній перукарні...

І раптом відкривається велика таємниця маленьких сіл. Виявляється, там нічого не можна будувати, бо землі ці закріплені за республіканськими раднаргоспами і відомствами. Ще в травні 1960 року спеціальною постановою зобов'язано Харківський раднаргосп побудувати курортне містечко у селі Привітному, Луганський — у селі Морському, Дніпропетровський — у селі Малоріченському. А в диких пісках Чорноморська звести курортне містечко має Міністерство автотранспорту та шосейних шляхів УРСР.

Не можна сказати, щоб усі ці шановні установи ігнорували постанову. Навпаки, відгукнулись радісно й оперативно, прислали своїх представників. Ті довго вивчали місцевість і під шум прибою навіть складали чорнетки кошторисів. А потім зникли, не попрощавшись. Більше тих представників тут не бачили. В усякому разі, у курортному управлінні вони не показувалися.

— Але сумна історія могла б мати більш оптимістичний кінець,— зробив я сміливе припущення.— Поки раднаргоспи надумають будувати, можна віддати ці ділянки під забудівлю іншим організаціям. Не обов'язково зводити монументальні споруди — хай поставлять будиночки на 2—10 місць. Адже існує кілька десятків типових проектів дачних мікробудинків. Узяти найпростіші, зручні, дешеві, і цілі курортні містечка могли б прикрасити дикі береги з романтичними назвами. Один, два сезони — і ці містечка повністю окупили б себе...

— На мові господарників це називається вузькодумством,— пояснив мені т. Русанов.— Звичайно, влітку будиночки ще річ раціональна, а взимку? Ми дбаємо про те, щоб протягом усього року курортник почував себе добре. У Криму не будиночки зводити треба, а стаціонарні корпуси, наприклад, готелі.

Я не заперечував. Готелі так готелі! Безглуздо було б заперечувати проти комфорту. І, крім того, дійсно не хотілося б ображати любителів зимового відпочинку. Тільки, подумав уголос, чекати біля моря погоди краще все ж таки під дахом, хай навіть одноповерхового будинку. І ще мені здається: якщо вже люди їдуть відпочивати в ці мальовничі куточки, треба подбати про елементарні умови для них. Адже не Ялтою єдиною!..

...Тільки з Ялти їхати не поспішаю. На розжареній набережній тісно, як у трамваї в години «пік». Стою в черзі за шашликами і спостерігаю за «дикунами», яким за столики правлять плечі сусідів. І думаю: до чого ж кмітлива людина в боротьбі за власний комфорт, і до чого вона іноді неповоротка, коли йдеться про вигоди для інших.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кримська область.

ВИМУШЕНІ БЮРОКРАТИ

(Можете думати, що байка)

Василь одного сонячного ранку
Порізав ногу об розбиту склянку.
Хоч рана там була і чимала,—
Придибав у медпункт на край села.
— Шановний лікарю, зробіть мені ви ласку —
Огляньте, ось прийшов на перев'язку...
Тут Василя чудово так зустріли:
Спочатку записатися звеліли,
Як трапилось, докладно розпитали,
Занотували щось аж в три журнали,
Про батька й дідуся (без будь-якого жарту).
Занесли все в амбулаторну картку..,
Години зо дві так питали та писали,
І... за хвилиночку — перев'язали.

———

Читачу мій, не поспішай сказати,
Що там черстві сиділи бюрократи, —
Вони й самі жадали б відпочинку
Від папірців, що в'їлися в печінку.

В. ХОХОЛЯ.

м. Красилів,
Хмельницької обл.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

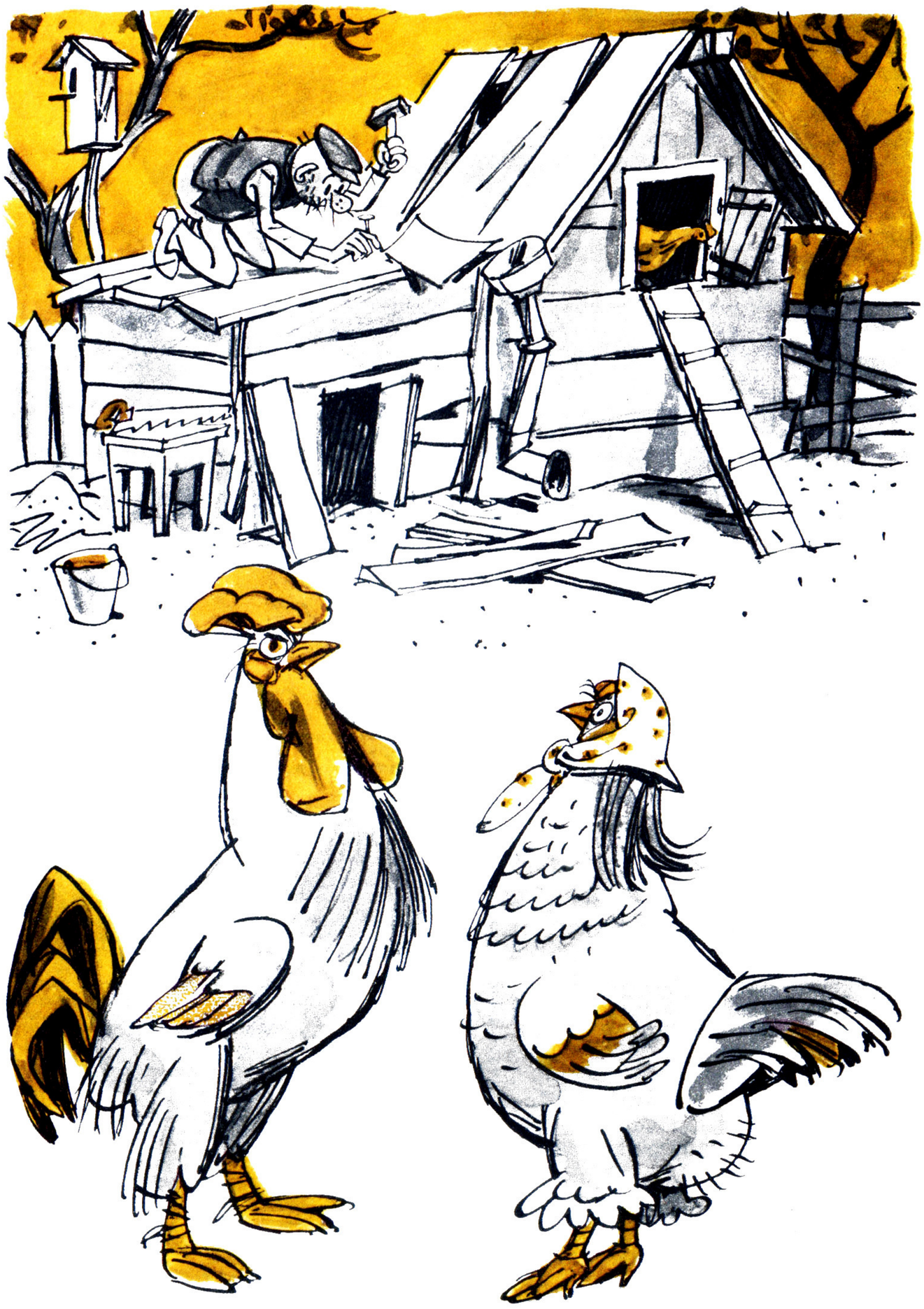

— Ти не радій, це він ремонтує курник для дачників.

Телеграфне агентство Перця

РОЖЕВІ ОКУЛЯРИ

Встановлено, що знаменита криловська мавпочка могла роздобути окуляри де завгодно, тільки не в районах Миколаївської області. Пощастити їй могло хіба що в самому Миколаєві, в єдиному магазині «Оптика», де сконцентровано запаси всіх наявних на Миколаївщині окулярів.

Цікаво відмітити, що працівники обласного управління «Укрмедтехніки» спостерігають за активною міграцією короткозорих з усієї області до обласного центру крізь рожеві окуляри.

НОВИЙ ВІДГОДІВЕЛЬНИЙ ПУНКТ

Як повідомляє наш кореспондент, цей пункт відкрито при Запорізькому масложиркомбінаті, де на відгодівлю поставлено тисячі горобців. В розпорядження горобців передано з осені минулого року багато тонн соняшникового насіння, що перезимувало під відкритим небом.

Горобці почувають себе добре і швидко набирають ваги, чого не можна сказати про сировину для олії.

УНІКУМИ НА ВУЛИЦЯХ

КІРОВОГРАД. (ТАП). Як повідомляє наш кореспондент, у цьому красивому місті відкрилась виставка модерних скульптур. Безруку чоловічу фігуру та безрогого оленя виставлено на Ровенському проспекті, поблизу нового магазину «Автомобілі».

На фігуру безрукої жінки можна помилуватись у сквері на березі Інгула.

Скульптури оглянули вже тисячі місцевих жителів і приїжджих.

На виставку незабаром чекають керівників міськради. Про їхні відгуки і враження буде повідомлено додатково.

СУЦІЛЬНО ПАПЕРОВІ ГОДИННИКИ

Годинники такої системи винайшов директор Антонінського (Хмельницька обл.) цукрокомбінату т. Бойко М. Г. Свій винахід він ще торік оформив спеціальним наказом № 394, в якому повідомляв, що преміює годинниками 11 кращих шоферів, які працювали на вивезенні буряків.

Незважаючи на те, що годинники, винайдені т. Бойком, суцільно паперові, — вони справно йдуть. Ось уже півроку йдуть, та ніяк не можуть прийти до премійованих шоферів.

perec-ua.
perec-ua.

ТОВАРИШ ПРОБИЙГОЛОВА НА РОБОТІ І ВДОМА

Мал. БЕ-ША

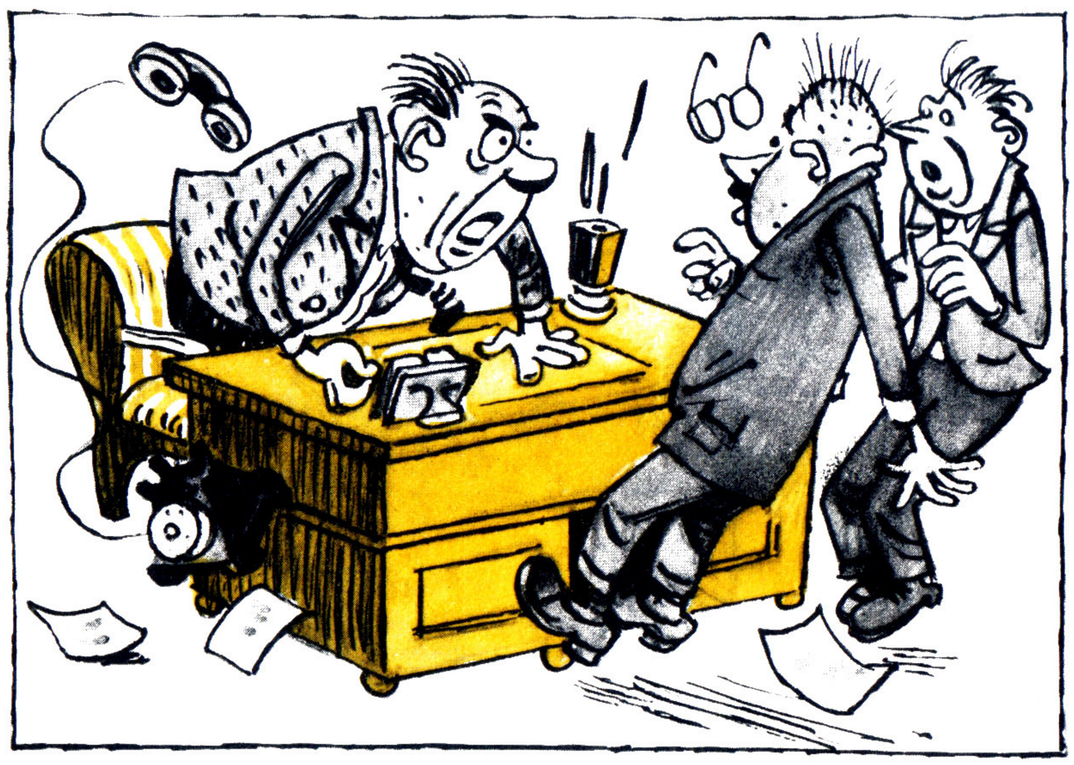

— В баранячий ріг скручу!

— Крути, крути, чого ворушишся, як сонна муха!..

До чого ж дивні бувають сполучення! Взяти хоч би й Марію Школьник — буфетницю чайної Вашківського міського споживчого товариства. З одного боку — вона скромна буфетниця, а з другого — нахабна сваха. Школьник систематично «женить» спиртні напої з водою.

Перевіркою встановлено, що в кожну пляшку горілки спритна свашка вливала по 80—100 грамів води. От і полічіть тепер, скільки проходило щорічно через її руки «жонатих» пляшок горілки й вина і що їй від цього перепадало.

Зразу ж наведемо цікавий факт з життя горілчаної свахи, бо він багато про що нам скаже.

Взимку Марія Школьник ходить у розбитих валянках і потертому до дірок пальті. Влітку — теж не краще одягається. Ця горопаха майже кожному зустрічному про своє горе розповідає. Будувала вона, бачте, власну хижу і від того за малим у жебраки не пошилася: довелося сім'ї на черствому хлібі і холодній воді сидіти.

Правда, ніхто не вірить свасі. А як же повіриш, коли всі знають, що ота нещасна халупа тисяч десять карбованців варта?!

Почувши про чергову аферу Школьник, ніхто у Вашківцях не здивувався. Люди лише сказали: «Нічого їй не буде. Вона така, що вскочить і вискочить!».

Що правда, то правда. Років десять тому торговельна інспекція наказала, щоб Школьник і на гарматний постріл не допускали до прилавка. І що ж? Благополучно вискочила тоді вона. А після того тільки те й робила, що «вскакувала» та «вискакувала». Везло людині!

А чому? Бо сваха хорошого свата мала. Ім'я його — Пантелеймон Павлович Седлецький. Займав він посаду голови правління міського споживчого товариства. І до того шанував голова буфетницю, що й порошинці не давав на неї впасти.

Е, якби ж то Седлецький лише одну Марію Йосипівну рятував, то коротша б і мова була. Але ж у Вашківській торговельній мережі шахраїв, як у травні хрущів. І всіх їх виручав, за всіх заступався сердобольний батечко Седлецький.

Про Михайла Івасюка кажуть, що він навіть з-під стоячого підошву випоре. Так воно й є. Спочатку Івасюк умостився експедитором на хлібозаводі. Пам'ятаючи, що не єдиним хлібом живе чоловік, він робив там різні махінації і мав до хліба ще й добрий «приварок». Попався раз, попався ще не раз — вигнали.

Батечко Седлецький узяв та й перекинув Івасюка з хліба на... рибу — поставив його завідувати рибним магазином. Риба в Івасюка не псувалася ні з голови, ні з хвоста, але від нього самого почало дуже погано тхнути.

Довелося ще раз Івасюка перекидати. Цього разу крутія жбурнули з риби на комбікорми. А він і тут почав комбінувати. Оце продає фуражну кукурудзу. Ваги в нього десятиричні. І до того вони хитрі, що за кожним разом недоважують до десяти кілограмів фуражу.

Іван Бринзей теж широкої слави зажив, бо й він липкорукий. Довгенько крутився та вертівся цей фокусник у найбільшому продуктовому магазині. І накрутив...

Багато хто каже: «Гроші на бочку!» Бринзей нічого не казав, а мовчки клав гроші під бочку. Одного разу комісія знайшла в магазині під бочкою кругленьку суму. Чому ж то плутяга гроші не в кишені, а під бочкою ховав? А тому, що він у покупців їх украв: завищував ціни на продукти, обважував.

Вигнали шахрая. А батечко Седлецький експедитором його влаштував.

Колись Я. Ткачук завідував магазином культтоварів. Некультурно повів він там себе — зловживав. Спіймали, судили. А тепер йому довірили вже два магазини, з яких один комісійний. Розгортай, шахраю, свою діяльність на всю іванівську.

Не було вже у людей сили терпіти далі засилля в торгівлі шахраїв. Під тиском місцевих організацій зняли з роботи покровителя злодіїв Седлецького. На його місце сів Костюк Микола Григорович.

— Цей покаже пройдисвітам, де раки зимують! — вигукнули споживачі.— Він розчистить кубло!

А Костюк насамперед почав робити шахраям чисті документи.

Завідувала галантерейним магазином Вероніка Маріїнчук. Товари вона продавала по тій ціні, яку сама встановляла. Господарювала ж так, що з її вини зіпсувалося товарів майже на 8 тисяч карбованців.

Довго сушив собі голову Костюк: що робити з такою? Хотів було надати їй посаду ревізора по цінах. (А й справді: хто краще неї вивчив це діло?!) Не вдалося. Тоді він написав, що Маріїнчук звільнилася з роботи за власним бажанням. Хто ж тепер покриє збитки за зіпсовані товари?

Усі гомонять, що потрібна хороша операція, щоб оздоровити кадри торговельних працівників. А коли ж це буде?

К. ЛЕОНІДОВ.

Чернівецька область.

„ЧП“

(ЖАРТ).

Приїхав до нас у колгосп представник з обласного відділення «Держстраху». Питає:

— Ну, як справи?

Йому й відповідають:

— Та-а, погані справи. Оце нещодавно згорів тік і млин.

— Чому?!

— Та-а, летів літак, а потім зупинився над током і витрусив гарячу жужелицю. От воно і зайнялось...

— А який номер літака?

— Та хіба ж його побачиш — високо...

— А де у вас тут телефон?

Показали, одвертаючись, щоб не пирснути зо сміху.

Побіг, аж падає. Дзвонити в область про «ЧП». От цікаво, як там: сміятимуться чи плакатимуть?

Ю. КУЛИК.

Народні усмішки

ОБИДВА ВИВЕЛИ

— Я чув, що ти одержав у премію телевізор? — запитав товариш товариша після того, як вони довгий час не бачились.

— Так, одержав.

— А за віщо?

— Та за те, — каже, — що я вивів нову породу овець на фермі. А ти, пробач, здається, сидів у тюрмі?

— Та було...

— А за віщо?..

— Та за таке ж саме. Я вивів вівцю нової породи з ферми.

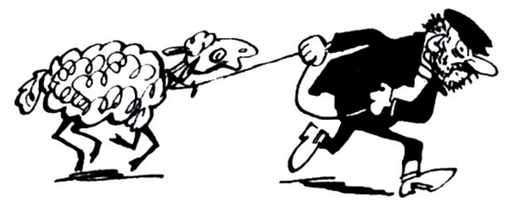

ДЕ Ж СПРАВЕДЛИВІСТЬ?

Раз зустрілись два колишні працівники торгової мережі. От один другого й питає:

— Тебе за що звільнили з роботи?

— За велику нестачу.

— А тебе?

— За невелику остачу.

Повідомив І. В. БІЛОУС
з с. Вербів, Бережанського району,
Тернопільської області.

НАЙКОРОТША ПРОМОВА

У колгоспному клубі — збори. Одні погоджуються на те, щоб головою залишався старий голова, інші — ні. Зчинилась суперечка, заговорили всі.

— Товариші! — намагається навести порядок головуючий на зборах: — Не всі разом! Давайте по порядку. Ось ти, Катерино, встань і розкажи толком, щоб було й коротко, і всім зрозуміло.

— Та що й казати. Що так, то так, а що ні, то ні, — сказала Катерина і, закінчивши промову, сіла.

Записав Д. МАЮК
в с. Кордишівці, Вінницької області.

ПЕРЕДУМАЛА

Зустрілись дві подруги біля вітрини господарського магазину і розговорились:

— Дивись, у магазині є пральні машини. Ти казала, що хочеш купити.

— Ні, я вже передумала.

— Чому?

— Та мама вже видужала.

Повідомила М. ВОЛИНЕЦЬ
з с. Дубляни,
Нестеровського району,
Львівської області.

ПРО ЧАС

Григорія Сковороду помітив на шляху проїжджий панок і запропонував йому місце у фаетоні.

Розговорились.

— Боже мій, — вигукнув панок, — ви потратили півжиття заради науки! І все це лише для того, щоб хтось зміг про вас сказати: «О, це дуже розумна людина».

— Ви маєте рацію, — сказав український філософ. — Але ж ви потратили вдвоє більше часу, і все задля того, щоб всі дивувались і говорили: «Ах, який же він дурень!»

ЩОБ ШВИДШЕ

— Що це ти, хлопчику, штани в руках тримаєш? Гудзик відірвався чи що?

— Та ні. Хочу, щоб батько швидше впорався, коли в щоденник загляне, бо нам з Вітькою ще змія треба робити.

Повідомив В. Ф. СТАРИКОВ
з с. Свеса, Середино-Будського
району, Сумської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Наш повар працює, як каторжний, та ще й додому роботу бере.

Ох, і КУЛЬТУРА!

АВИРІШУЄТЬСЯ і піднімається вона інколи так. Сидить, приміром, Сидір Степанович, дивиться тепло-ніжними очима на Степана Сидоровича і питає:

—І куди її, ту бібліотеку, виперти?

— Мо', у ваш кабінет, Сидоре Степановичу? — несміливо починає Степан Сидорович.

— А ти нічого дурнішого не міг придумати? — відповідає Сидір Степанович.

— То, може, в комору?

— Мишви багато. Піде мишва — книгам амба.

— То давайте в Химчин хлів. Він просторий і, головне, у ньому, як у льоднику. Ніяка мишва не витримає.

На цьому сільські діячі культури сходяться і розходяться. А «культура» наступного дня переноситься у... хлів.

Де, спитаєте ви, викопав автор цих культуртрегерів? На жаль, на Волині. На чудесній Волині, у славнім мавчинім краю. У тім, що так ніжно, так любо і так казково описала безсмертна Леся.

Є там, скажімо, такі бібліотеки, в яких знизу дме, згори капле, а бібліотекарка плаче (с. Лобачівка, с. Борочичі Горохівського району. Культурою в тому районі завідує т. Ліпич М. А.).

Є «кращі». У сінях кури, зліва Лиска рогата ремигає, трішки далі підсвинки кувікають, у вікнах гуси гелгочуть, за матер'яними шторами стокілограмовий дядя в пухових перинах «унісони виводить», а посеред усього цього бібліотекарка у дрижаки грається. Працює, значить (с. Бодячів і трішки ліпше в с. Берестяни Ківерцівського району. Культурою тут завідує та інколи про бібліотеки згадує т. Шило).

Це так у деяких районах. А як у самому Луцьку, скажімо? Далеко ходити не будемо. Поряд з обласним управлінням культури (де за начальника Микола Олександрович Царенко. Гарна людина, ввічлива. За культуру дбає і, зокрема, за бібліотеки теж на... словах).

Так ото поряд з управлінням культури, в аварійному приміщенні, у колишньому пожежному депо проживає обласна дитяча бібліотека. Для підростаючого покоління, значить, для нашої зміни. Так у тій бібліотеці така тіснота, що й повернутися ніде. Діти-квіти носи від карболки та різних кухонних пахощів затикають (через двері — «Швидка допомога» і декілька сімей живе).

Дітки не роздягаються і кашкетиків не скидають. Перша причина — ніде роздягтися, друга — бояться, щоб штукатурка на голову не впала.

Такі ж, коли не гірші, картини і в трьох інших дитячих бібліотеках м. Луцька. Жодна без читального залу.

І в бібліотеках для дорослих такі ж «пейзажі». Особливо в обласній, яка сховала свої мільйонні скарби в тісних і темних келіях і коридорах древнього монастиря.

Але сказати, що так скрізь на Волині, то це, значить, взяти на себе гріх. Є справжні поборники культури. Є люди, які знають, що ми живемо не хлібом єдиним.

Колгосп «Комсомолець» Володимир-Волинського району. Головою артілі там Василь Макарович Герасимчук, парторгом — Володимир Володимирович Стасюк. А в с. Лище (Ківерцівського району), а в с. Привітне (Локачинського району), а... Та хіба всіх перелічиш. Тут за бібліотеки дбають.

А от заступник голови Волинського облвиконкому Іван Семенович Клімаш (він в облвиконкомі культурою відає), той перш за все так каже:

— Поїздите, подивитесь, щось напишете, а тоді покажете нам. А ми вже тут почитаємо, порадимось, трохи підправимо, щоб не вийшло ніяких непорозумінь.

— Я до вас, Іване Семеновичу, не за цим. Мене цікавлять приміщення, в яких бібліотеки містяться...

— На даному етапі про це ще рано говорити, — каже Іван Семенович.— Це в майбутньому. Бібліотеки ми маємо на увазі. У наступному році думаємо навіть постанову прийняти.

Слухав я Івана Семеновича, слухав, і думалося мені в його світлому і просторому кабінеті: «Коли всі отак дбатимуть про бібліотеки, то й справді не вилізти їм з розвалюх і хиж не раніше, як у майбутньому».

Олег ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Волинська область.

Ще трішки від автора: У коротенькій розмові Іван Семенович Клімаш сказав: написане показати йому. Автор щиро шкодує, що не виконав поради Івана Семеновича, але тут уже не його вина, а біда. Почерк у автора дуже нерозбірливий. Через те автор спочатку вирішив написане опублікувати і надіслати т. Клімашу у друкованому вигляді. Так зручніше, кажуть, читати.

І ще одне: щоб у т. Клімаша справді не склалося враження, що автор з «мухи» зробив «мамонта», то нехай Іван Семенович власними ногами пройдеться по згаданих бібліотеках-хижах та заодно прихопить з собою і т. Царенка. Така прогулянка допоможе їм обом особисто пересвідчитись у правдивості авторових слів.

О. Ч.

Мал. Л. КАПЛАНА

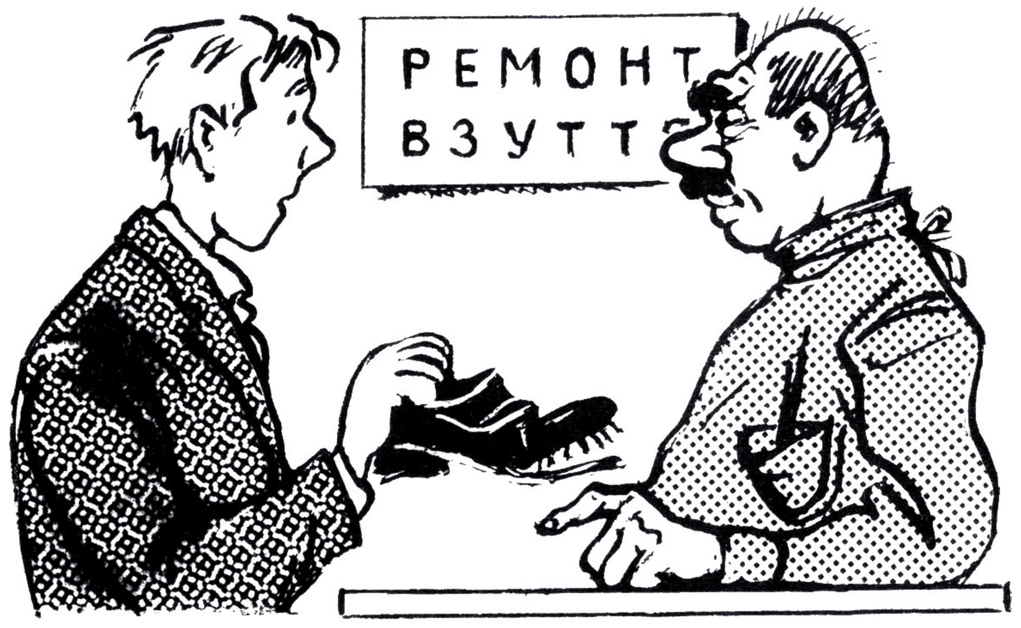

— Вам треба швидко відремонтувати чи щоб підошва трималася?

Степан ОЛІЙНИК

ДВА ФЕЙЛЕТОНИ

1. МИКОЛА

Ще тільки день на видноколі
Здійма вітрила золоті,
А не лежиться вже Миколі...
(Причини є! І не прості).

Весна свої несе порядки!
Отож, пантруй, момент лови...
І він —
Побудки-фіззарядки
Не жде по радіо, як ви.

Коли спросоння «Добрий ранок!»
Гукає радіо в саду —
Він вже закінчує сніданок
І в степ
Прискорює ходу...

Довгасті, круглі, мов колоди,
Підводить труби і вклада,
Щоб завтра вранці на городи —
Із них фонтанила вода!

Він — все: водій, меліоратор...
Погляньте! В сонячний деньок
Під ним аж грає... екскаватор —
Його силище і коньок!

Гукнуть сюди — зрівняв дорогу,
Гукнуть туди — рядочок ям...
Він, мов той Фігаро, їй-богу:
Микола — тут, Микола — там!..

Зведе «стрілу»
І в три хвилини
(Нехай позаздрять силачі!) —
Вкладе мішки на дві машини!
І їдьте в поле, сіячі!

Йому, як день,— і сто «спасибі»:
То щось везе, то насипа,
То вчепить ківш і на садибі —
Комусь він погреба копа...

То візьме струг і стелить кладку,
То горне землю на кагат,
То біля клубу «танцплощадку»
Рівня для хлопців і дівчат!

Приємно, радісно Миколі
Артілі й людям послужить:
Де щось тяжке,
В дворі чи в полі,—
Туди і «кінь» його біжить!

— Ну, а зупинки, перебої? —
Питаю.—
Є у вас вони?
— Бувають,— каже,— і простої,
Та не з моєї то вини:

Учора ті, що — у районі,
Тягнули з мене інтерв'ю,
Сьогодні — з вами на припоні
Уже годину ось стою!..

І на ходу вже, без зупину,
Гукнув, прямуючи з воріт:

— Усім, хто дав оцю машину,
Передавайте мій привіт!..

Якщо вам чується довкола
Мотора шум і дзвін ковша,
То знайте всі, що то Микола
Комусь на поміч поспіша!

2. ЛЬОКА

Іде. На шиї — ремінці,
Краватка — крик останніх мод.
Прокисла міна на лиці.
І «зверхній» погляд на народ...

Ще не зробив ані на гріш
Добра для рідної землі.
А вже варняка про Париж,
Про Київ — плітки сіє злі.

Жує наш хліб, сметану їсть,
Гасає Льока на метро.
А добери: чи то він гість,
Чи свій («чиєсь» лише нутро)?

Із ваших рук на нім — піджак,
Сорочка, гудзики усі...
А він — сичить, мов той чужак!
А він — підбрехач Бі-бі-сі!

Ковта, смакуючи,
Всю слизь,
Що з бруду пліток виплива.
І «філософствує», дивись,
Про демократію, права.

А про обов'язок про свій —
Добро робити день у день,
Сім'ї служити трудовій! —
Ані-гу-гу! Анітелень!

Падкий на чорну чужину,
Словник гортає «інших» мов.
А рідну мову чарівну —
Ганьбить і топче — знов і знов!

Все — «фірк», і «фе»! На труд важкий,
На славу й честь робітника:
Йому вже й батько —
«не такий!»
І рідна мати — «не така»!

Зайде в кафе, бокалом — дзень,
Умне шашлик і коровай,
І вже йому, для теревень —
Аудиторію давай!

Хай інші роблять: орють лан,
Стоять в млині, за верстаком,
А він, нероба,— «критикан» —
Молоти буде язиком!

Наслухавсь брехень і, мабуть,
Вдовбав собі, що цар і бог.
А колупни, заглянь у суть —
Гидкий і підлий демагог!

Франко дозволив в Іспанії існування «опозиції в рамках режиму».

З газети

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

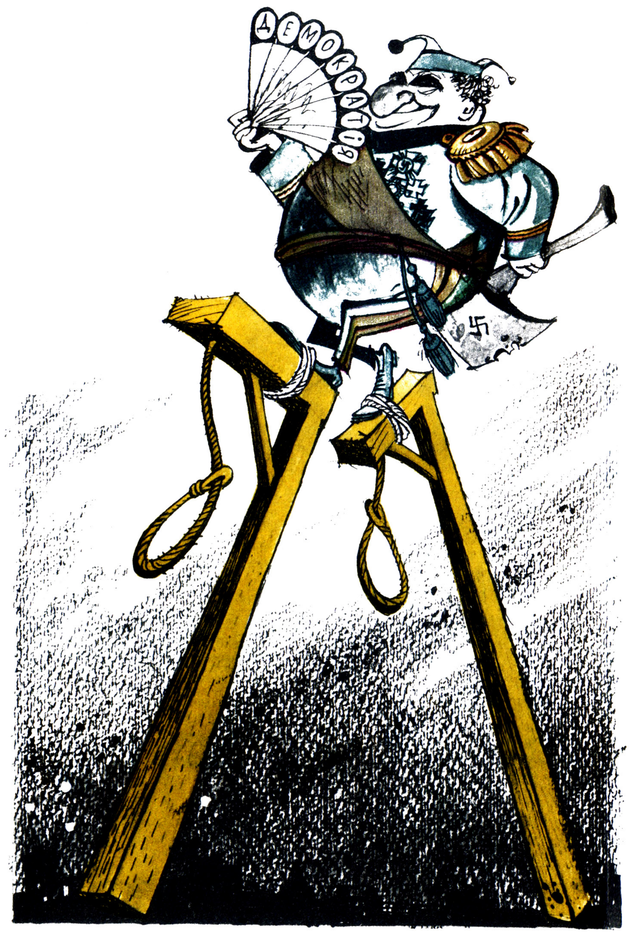

Великі кроки каудильо до демократії.

ВЕХ.
(Стефан ВЕХЕЦЬКІ).

ОБЕРЕЖНО З ГРИПОМ

Але й погода настала! Постійно і без перерви лле, як з відра. Сезончик для грипу, як кажуть, в розпалі. Ми, як дружна родина, теж беремо в тім посильну участь. Швагер Пекутощак уже в шпиталі перебуває. Як чуйний родич, я змушений був жінчиного братика провідати. З порожніми руками до хворого йти не гаразд. Завжди треба чогось поживного прихопити. Найкраще винограду, помаранчів або ще чогось з півдня. Винограду тепер не знайдеш, але помаранчі — будь ласка. Став я собі в чергу, не простояв і півгодини і мав собі дві коробки... тушкованої свинини, бо останні помаранчі забрала якась панюся якраз переді мною...

Взяв з собою свинину, до кишені літр вина «Малага» і гайда до шпиталю.

Як дістався на місце — розглядаюся і ніяк не можу швагра впізнати. Повно мучеників, давно неголених, під ковдрами постогнує. Коли бачу, під вікном лежить Пекутощак. Мізерний такий, що впізнати не можна, а бухикає, холера, як машина: тричі голосно, а чотири рази тихше.

Залився він слізьми і ну нарікати, що його погано лікують. Самий пеніцилін п'є і таблетками закусює... Ну як же за таких умов можна дійти до здоров'я?

Тільки я теє почув, одразу ж налив йому склянку ягідного токаю і кажу:

— Випий. Фелюсю, на здоров'я!

І одразу йому краще стало. Інші хворі наввипередки до нас почали пхатись. Не минуло й півгодини, як цілий зал співав укупі з нами: «Чи пам'ятаєш тії ночі в Закопане»...

Налетів на нас якийсь доктор з гострою борідкою, бо здалося йому, що шпиталь горить. Я, самі розумієте, тікати не міг уже, ото ж вскочив до ліжка швагера. Лежу тихесенько і хворого удаю. Але «накрив» мене лікар одразу, бо тісно стало в ліжку, а головне — забув я капелюха зняти. Лікар причепився, що хворий у капелюсі лежить, і підняв ковдру, а я в піджаці з «сосонки», в штанях масового пошиву, ще й у штиблетах...

Чим це закінчилося, не буду розповідати. Скажу тільки, що вийшла з того вельми цікава справа судова. Правда, до вироку ніяк не дійде, бо не можемо ми всі докупи зібратись. Завжди когось бракує.

Найперше захорував на грип суддя — справу, ясна річ, відклали. Потім десь грипував мій адвокат — знову довелось відкласти. А потім позмінно, як суддя вставав, адвокат лягав і так круговертю йшло. Нарешті так-сяк підлікувалися обоє, уже мало відбутися судочинство, але ліг з грипом головний свідок обвинувачення — лікар з гострою борідкою, дуже порядний чолов'яга, хоч трішки і несамовитий.

Так, так, з грипом жартувати не можна. Особливо погано виходить, коли завчасно встати. Саме в тому ж суді бачив типа, який на один день раніше встав і зразу ж його «накрили» в автобусі — поцупив кишенькового годинника. Хай би полежав ще день, такого б не трапилося. А то, можна сказати, став жертвою епідемії...

Переклад з польської О. РЯБУХИ.

РОЗМИНКА *для* МОЗКУ

Пропонуємо нашим читачам розв'язати логічну задачу. Дія задачі відбувається на території Полтавської області, в районах Новосанжарському та Семенівському. У селі Горошине (Семенівський район) колись був міст і в селі Зачепилівці (Новосанжарський район) теж був міст. Міст у селі Зачепилівці обіцяли відремонтувати ще в 1961 році, але так і не відремонтували, і по ньому зараз навіть курка не ризикне пройти, а міст у селі Горошине колись обіцяли збудувати, але так і не збудували.

Умова задачі: вирішити — чий міст кращий?

Попереджаємо: користуватися електронно-лічильними машинами не рекомендується, вони такої напруги не витримують і горять, як свічки.

Для успішного розв'язання задачі дозволяється консультуватися в Полтавському облвиконкомі та Міністерстві шляхів і автомобільного транспорту.

С. ПЕТРЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Діяльність голови виконкому Городищенської сільради т. Чорнопупа Г. С. була широко висвітлена в центральній пресі — в № 4 журналу «Перець». Місцевий учитель описав у листі, як голова організував, зокрема, чергування громадян у сільраді.

Лист учителя обговорила чергова сесія сільради. На сесії виявилося, що голова багато ще робив такого, що слід би було висвітлити в «Перці».

І, як повідомив редакцію заступник голови Шепетівського райвиконкому (Хмельницька область) т. Рудик, сесія гідно оцінила діяльність т. Чорнопупа: вона одноголосно ухвалила увільнити його від обов'язків голови сільради.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

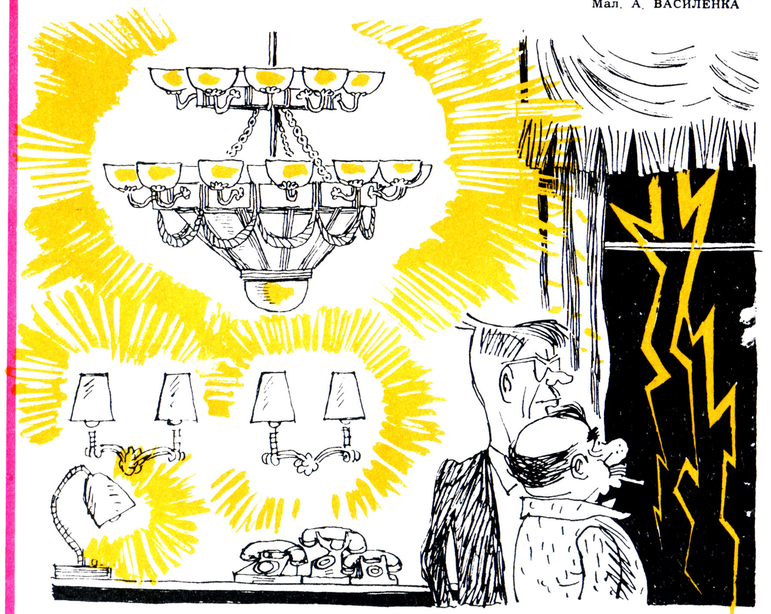

—А й справді, скільки в цій природі електроенергії марно пропадає!..

ЛОБОВА АГІТАЦІЯ

Недавно в м. Ірпені, неподалеку від Києва, знову трапився прикрий випадок. Спішив чоловік до електрички. І коли почув, що та електричка уже на краю міста свиснула, — пустився бігти. Поглядав ліворуч, а біг — прямо. По тротуарчику.

І раптом... упав чоловік і лежить. І не встає. Поки не підвели його, лежав.

Трапилося це тому, що потерпілий на якусь мить забувся, бідолаха, про ту величезну роботу «у справі наочної агітації», яку свого часу проробили місцеві керівники. По всіх вулицях і завулках намостили вони стовпів з широкими щитами-гаслами. Намостили з таким прицілом, що кожен щит півтротуару займає. І точно на рівні вашої голови! Загавився — гати об щит лобом.

Так і в того чоловіка вийшло.

Недарма в Ірпені тепер ходять люди по проїжджій частині вулиці. Особливо вночі бояться отієї «лобової» агітації!

Хочеться, щоб наші ірпінські керівники найближчим часом ще таке зробили: або щоб розставили щити-гасла по-розумному, або хай на кожному розі об'яви вивісять: «По тротуарах не ходити! Небезпечно!»

М. ІРПІНСЬКИЙ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

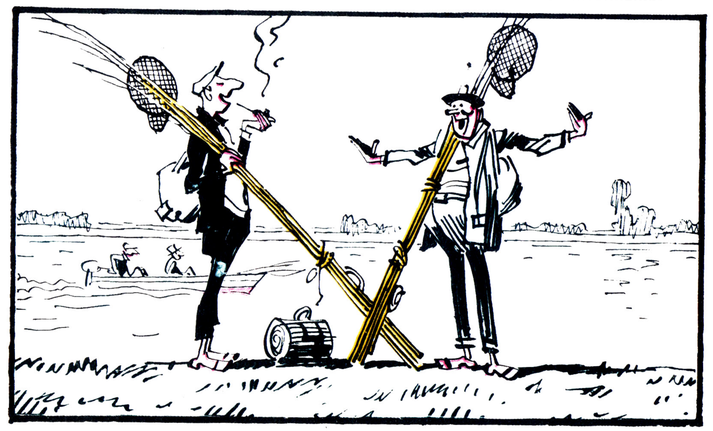

— Я спіймав о-отакенну рибу!
— А я таку дрібноту викидаю...

Перченя

МОЛОДЕЦЬ

От Іванко молодець! —
Змайструвать хотів стілець...
Вже й рукава засукав,
Та оглянувся і став:
Не було ж ні молотка,
Ані дошки, ні гвіздка, —
То й не починав.

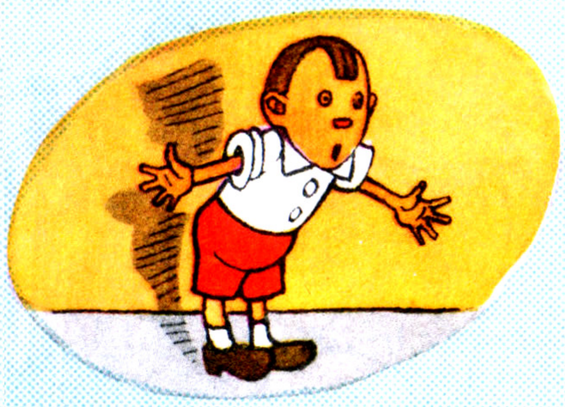

ЗМАГАННЯ

— Чого з ганчірками весь клас?
— За чистоту змагання в нас!
— Ну, а чого так розкричались?
— Бо ми за тишу вже змагались!

Грицько БОЙКО.

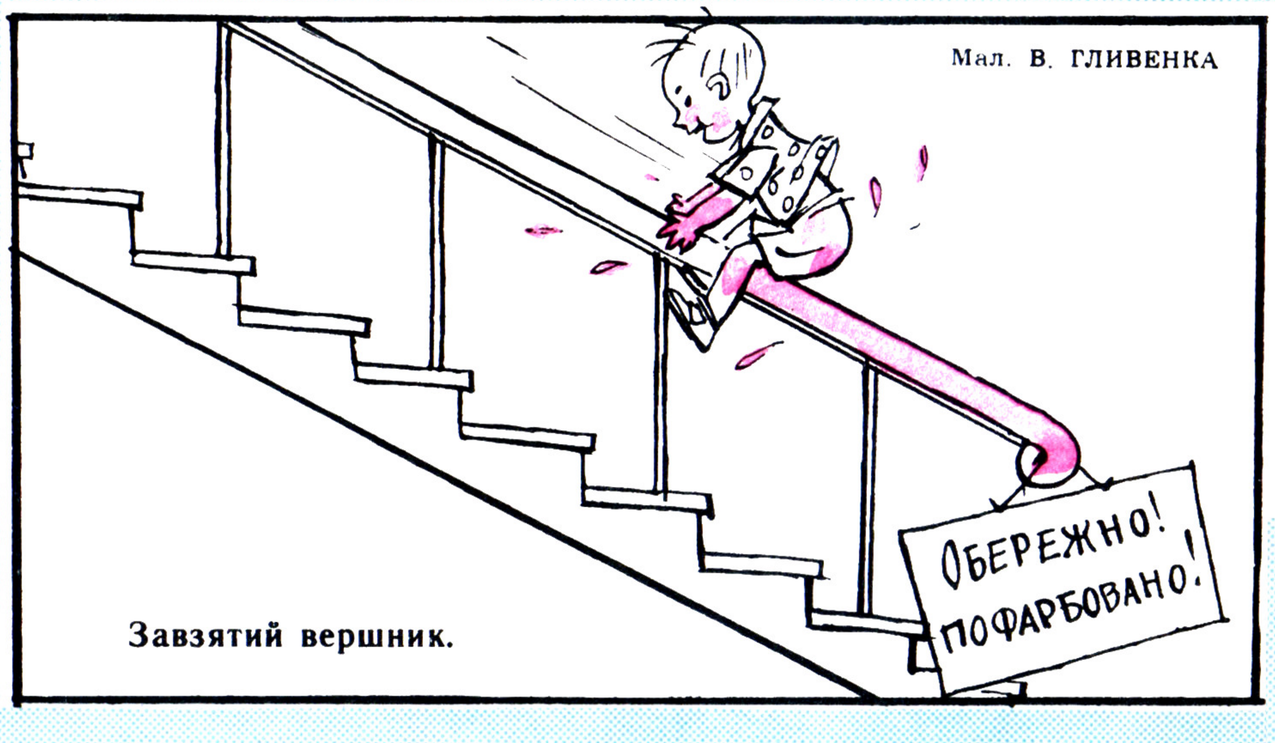

Завзятий вершник.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

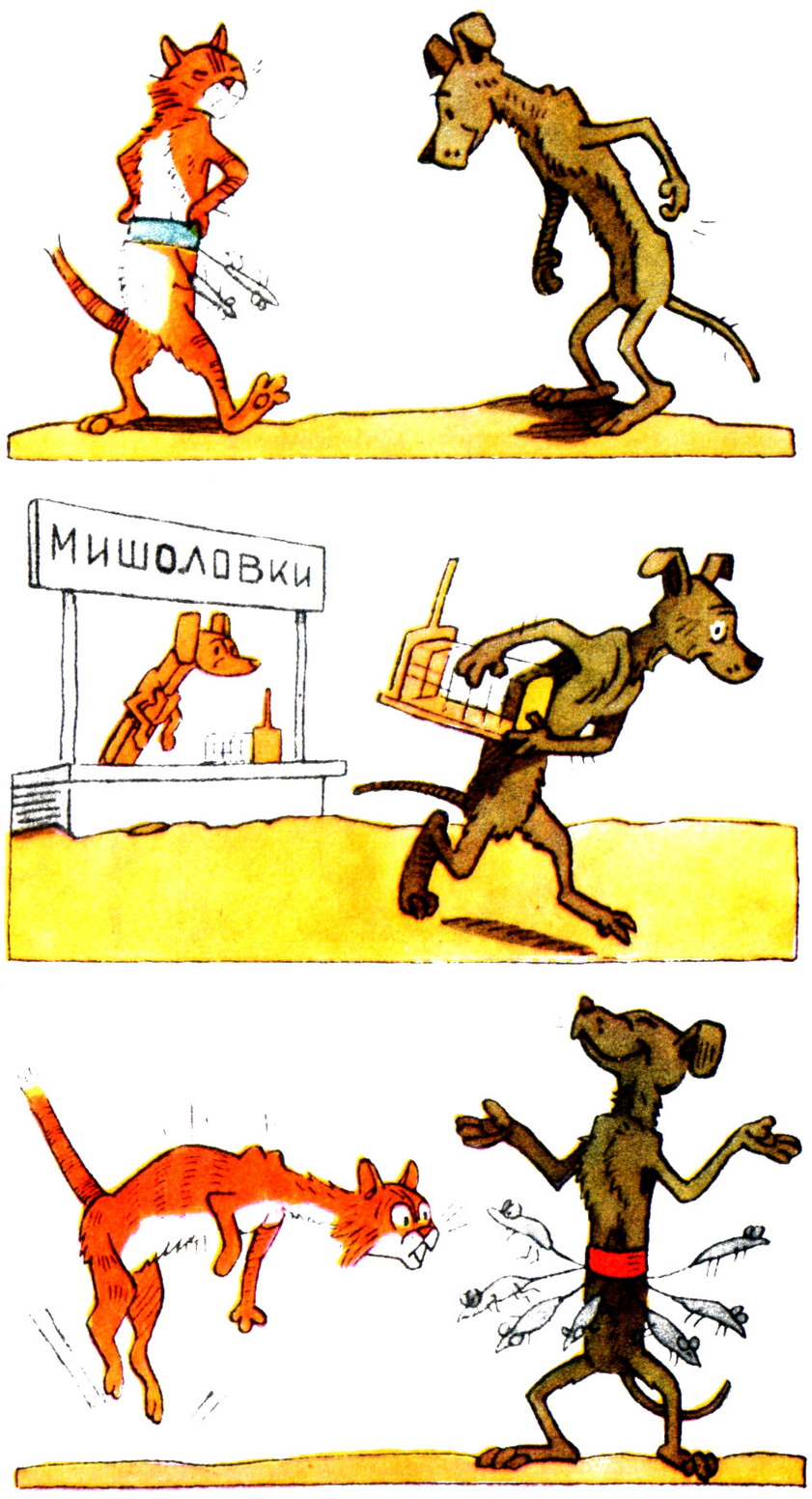

Кмітливий мисливець.

ЯК УПЕРТЕ ОСЛЯ АРИФМЕТИКУ ВИВЧАЛО

(БАЙКА)

Один Віслюк малий, вухатий,
Надумав арифметику вивчати.
Два тижні батько набиравсь терпіння,
Доводив синові до очманіння,
Що два додати два — чотири буде!
А той Віслюк, хоч зна, як додавать,
Та на своїм стоїть: — Ні, не чотири — п'ять!
Тоді старий згадав ослячу вдачу:
Перечити всьому,
І по-інакшому цю вирішив задачу:
— Хай буде п'ять, — кивнув йому.
І тут Віслюк характер показав:
— Не п'ять, чотири! — закричав.

Звичайно, чемні хлопчики й дівчатка
І маму слухають і татка,
А от малі уперті Віслюки —
Все роблять навпаки.

Микола ЯРОВИЙ.

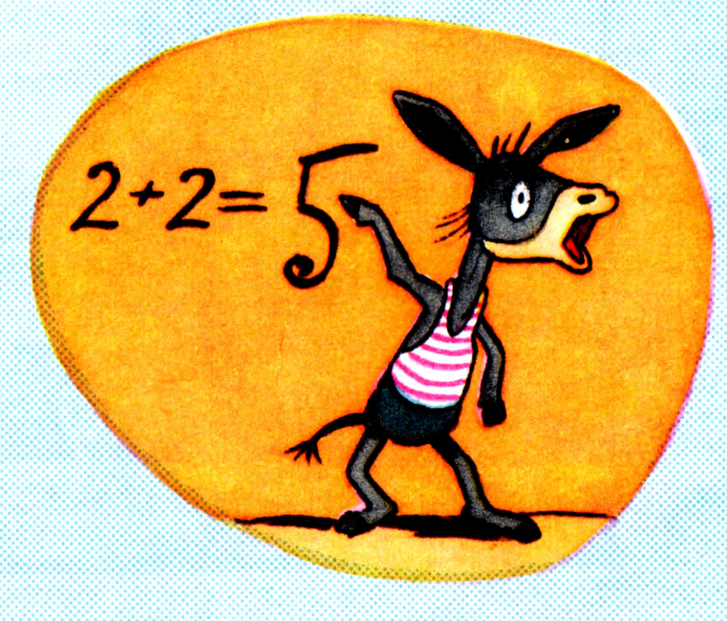

ДОГЛЯНУВ

— Васильку, піди подивись, чи не порозбігалися курчата.

— Ні, мамо, не порозбігалися, вони у мене ось у кишені.

М. ЦИБЕНКО.

БАБУСЯ ВИХІДНА

У нас дома раніше за всіх прокидається бабуся. Я ще сплю, тато спить, мама спить, сестра Наташа спить, а бабуся вже на кухні порається, сніданок нам готує. І так щодня.

Ось я і вирішив: хай у неділю наша бабуся буде вихідна. Я замість неї прокинусь раніше за всіх, сніданок приготую.

Щоб не проспати, я попросив сестру Наташу розбудити мене о шостій годині ранку. Наташа, щоб мене розбудити, попросила тата розбудити її о пів на шосту. Тато сказав мамі розбудити його о п'ятій; мама попросила бабусю розбудити її о пів на п'яту. А бабуся...

Бабусі нікого було просити. Довелося їй і цього разу прокинутися раніше за всіх.

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

Гонорар

У Степана Задухи був той піднесений настрій, який переповнює людину, коли їй зненацька привалює велике щастя. А Задусі он як поталанило: книжку його надрукували, а оце й до видавництва запрошують.

— Мабуть, гонорар мають виплатити, — намагаючись бути спокійним, пояснив своїм домашнім Степан. — Ну, що ж, поїду. Гостинців усім привезу.

— Мені нове пальто, модну сумку і щось із парфюмерії! — першою дала наказ дружина.

— А мені чорний костюм і туфлі! — нагадав про себе син Яша.

— А я хочу ляльку і ліжечко для неї! — підбігла до татка мала Галинка.

Степанова мати тільки зітхнула і нічого не просила.

— Ти ж і старій щось купи, — зашепотіла на вухо Задусі дружина. — По-моєму, їй шльопанці можна було б. А взагалі не дуже розтринькуй гроші! Ще ж доведеться машину купувати.

Саме в той урочистий час, коли в сім'ї Задухи закінчували складати список на подарунки, зайшов Грицько Ворожун — давній приятель Степана.

— Так, так! — іронічно промовив Ворожун, коли дізнався про раптовий від'їзд Задухи і про його благородні наміри. — За грішми, значить, їдеш? Поспішай, брат, та тільки торбу більшу візьми з собою!

— Ти не жартуй! — підскочив Степан.— Ось лист з видавництва.

Ворожун, не поспішаючи і не міняючи виразу обличчя, прочитав лист і ніби відро холодної води вилив на гарячі голови всіх присутніх у квартирі.

— Правильно. Тебе запрошують, — доводив він своє. — А ти подумав, для чого? Ні? Ну, то я тобі розтлумачу, бо чув дещо про оті видавничі порядки. Грошики тобі, звичайно, виплатять, та додому ти їх не привезеш: всі в ресторані ляснуть! На готель і на квиток, може, тобі й залишать, а то... Згадаєш моє слово.

— Верзеш таке, — роблено засміявся Задуха. — Все це плітки язикатої тітки.

* * *

У видавництво Задуха потрапив під кінець дня. Вирішив відразу зайти до бухгалтерії.

«Якщо справді дадуть гроші, то одержу та тихенько й майну собі», — думав Степан, прямуючи до каси.

— Я Задуха!.. Степан Задуха! — якомога тихше звернувся він до касирки. — Мені тут, здається, гонорар... за книжку.

— Як ви сказали? Задуха? — на всю бухгалтерію перепитала касирка. — Є! Можна одержати, тільки зайдіть до свого редактора і виясніть, як буде з авторськими примірниками. Ви в нього ще не були? Це необхідно. А тоді, будь ласка!

«Починається, — подумав Степан. — Але біс з ним, обійшлося б тільки одним редактором».

— Привіт, друже! Що ж ви не заходите?— мало не в обійми прийняв Степана редактор Чорнолисенко. — Це добре, що ви тут. А то наш автор, а знайомство майже заочне. Між іншим, це я настояв у бухгалтерії, щоб вас викликали за грішми. Поблукаєте по місту, гонорар свій, як говориться, трошки розтрусите.

«Цей уже прикипів, — зрозумів Задуха. — Коли настояв, щоб я приїхав, то не так собі, а з наміром».

— Спасибі, — сказав він Чорнолисенку. — Там щось треба з авторськими?

— Ага, добре, що нагадали, — застрекотів редактор. — Зараз я скажу Ігорю Петровичу, щоб приготував. А вам би з ним і познайомитись варто. Хороша людина.

«Два, — Степан мимоволі загнув другий палець на руці. — Сталося б на тому, а то чого доброго...»

— Та ви сідайте. Від нас так скоро не підете, — ніби вгадуючи думки Степана, зачастив Чорнолисенко. — Хвилиночку. Я вам зроблю приємність.

Тут редактор кинувся до телефону і блискавично набрав номер.

— Гаврило Леонтійович? Це я. А знаєте, хто до нас приїхав? Задуха. Та ні... Теж ні. Так, так. Той самий. За грішми приїхав. Дуже хоче з вами побачитись. Ви сюди зайдете? Чудово!..

«Здорово це діло у них поставлено,—загинаючи третій палець, розмірковував Степан. — Та хоч би більше ніхто не пристав».

— Домовимось, друже, так, — поклавши телефонну трубку, сказав Чорнолисенко. — Ви зараз підіть у касу, а тоді знову до мене. Я тут зберу товаришів, підпишете всім нам свої книжки на добру згадку, поговоримо, а там уже що ви собі захочете.

«Тепер ясно, — підупав духом Степан. — Розраховував на трьох-чотирьох, а воно ось як повертається. Всіх збере. А скільки ж то їх всіх?».

З каси Задуха йшов без будь-якого ентузіазму. Згадавши слова Ворожуна, він у бокову кишеню відклав червінця на квиток, а другого — на готель та харчування. В кімнаті Чорнолисенка він застав щось до десятка чоловік.

— Знайомтесь, товариші! Це Степан Задуха. Наш автор, — відрекомендував Чорнолисенко. — Видав у нас першу книжку, а оце тільки що й перший гонорар одержав. Рекомендую!

Задуха правою рукою вітався з працівниками видавництва, а ліву тримав у кишені і механічно відраховував новенькі десятки з розрахунку — одна на чоловіка. Після знайомства нерівним почерком підписав усім по книжці і почав міркувати, під яким би його приводом швидше залишити видавництво.

«Хіба послатись на те, що шлунок хворий і треба в аптеку збігати, — майнуло в голові. — Взагалі, це ідея».

— Я, товариші, вибачаюсь, — придавивши долонею живіт, почав Задуха, — гадаю, ви мене правильно зрозумієте...

— А що ж тут не зрозуміти, — вигукнув Чорнолисенко, — людина з дороги, то ясна річ, що живіт підтягне. Зараз ми всі підемо. Ще тільки з головним побачитесь та з директором.

Задуха нечутно витягнув з пачки ще два червінці.

— А відносно того, щоб гарно посидіть, то рекомендую вам ресторан «Динамо», — продовжував Чорнолисенко. — Затишно, приємно і страви подають дуже смачні.

— Непогано і в «Колосі», — подав думку інший працівник.

— Коли є за що посидіти та компанія весела збереться, то всюди добре, — сказав третій працівник.

«Компанійка нівроку собі, — з сумом відмітив про себе Задуха. — І смикнув же мене чорт їхати сюди. Нехай би по пошті. А та ще, крім подарунків, на машину рота роззявляє. Побачила б ти, скільки тут ротів!»

Сумні думки Задухи були перервані приходом головного редактора і директора видавництва. Обидва вони потиснули руку Степанові і поздоровили з виходом у світ книжки. А потім команду прийняв директор.

— Всі зібралися? — запитав він і глянув на годинник.

— Всі! — хором відповіли присутні.

— Тоді так, — продовжував директор. — У нас ще є півгодини. Хто йде за жінками, будь ласка! Тільки не запізнюватися!

Добра половина працівників кинулася до виходу.

«Все! Кінець! — розриваючи обгортку на пачці грошей, зрозумів Задуха. — Це почнеться: дорогий коньяк, ікорка та баличок, а жінкам, крім того, ще різні пундики подавай. О, тисячу раз правий був Гриша Ворожун. І головне, як в оточення попав: ніякого тобі виходу з становища».

Через півгодини дружний гурт людей висипав з приміщення видавництва на вулицю. Чулися веселі розмови, жарти, сміх. Тільки Степан важко пересував ноги. На розі Зеленої і Окружної директор видавництва зупинив Задуху.

— Ну, нам направо. Будьте здорові і щасливі! — потиснув він руку Степанові. — Напишете щось нове, неодмінно присилайте. Пробачте, біжу, бо скоро сеанс, а у нас же он який культпохід.

Задуха якусь мить отетеріло кліпав очима, аналізував, що трапилось, а тоді раптом кинувся навздогін за веселою компанією. Тільки за рогом він уже нікого із знайомих не побачив.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— О, в тебе нова машина!
— Так, але, на жаль, з старим причепом...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колись шафами й диванами, що їх випускали житомирські меблькові фабрики, можна було лише лякати споживачів. У № 4 «Перця» навіть фейлетон про ті меблі було опубліковано — «Страшна помста» звався.

У фейлетоні розповідалося, що люди, яким дарували на новосілля житомирські шафи й дивани, вважали такі подарунки справді помстою та ще й страшною.

Держінспекція по якості навіть заборонила торгувати такою лячною продукцією.

Тепер споживач може вже не боятися житомирських страховиськ. Їх знято з виробництва. А начальника цеху м'якої меблі т. Каплана та старшого майстра т. Карліна за низьку якість продукції звільнено з їхніх посад.

Так відповів на фейлетон директор Житомирського меблькового комбінату т. Прохожев.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Газ — це газ, а вода — це рідина. Вони можуть перетворюватися, зникати. З газу можна зробити рідину. Низька температура плюс тиск — дивись, і потекло. З води, в свою чергу, з допомогою електрики можна зробити аж два гази: кисень і водень. Раз, два — і, дивись, вже немає води, а є газ.

А як зробити так, щоб не було ні води, ні газу?

Незмінним технологічним чинником у цьому випадку може бути звичайна бюрократична тяганина.

Чотири роки стоїть сухим водопровід у м. Мостиську, Львівської області, бо чотири роки т. Райсман (завідуючий Львівським обласним відділом капітального будівництва) ніяк не може вирішити, якого фасону мусить бути водонапірна башта. На протязі чотирьох років, щовесни починають будувати у м. Мостиську ту башту, щоб восени почати її розбирати, а наступної весни розпочати все з початку.

Багато води (умовної) втекло з тих пір, як було закладено перший камінь водонапірної башти, а справжньої води так і немає.

...Щоб мати газ, не досить мати газову плиту, але щоб не мати газу, досить не мати газових балонів. У цьому переконалися робітники Чупахівського цукрокомбінату (Сумщина) тт. Черниченко, Макухіна, Похваленний, які купили на цукрозаводі газові плитки, але ніяк не спроможуться дістати газові балони. Правда, їм обіцяли продати балони тут же на заводі, але з обіцянки балона не зробиш — матеріал не підходящий. Набридло людям сидіти при плитках без балонів. І тоді почалася писанина. Писали вони і на заводи газової апаратури у Дніпропетровськ та Дружківку. Зверталися до контори постачання Сумського цукробурякотресту, і в Харківський раднаргосп чолом били, і ще з півдюжини установ та організацій слізно просили допомогти їм розжитися балонів для газу — дарма...

Ех, тяганино, тяганино, і хто тебе тільки породив на світ?

І. СЕМЕНЮХА.

ПРИЄМНЕ ЗНАЙОМСТВО

Ні, що не кажіть, а таки приємно мати діло з людьми гуманними, чуйними, що не піддаються раптовим спалахам гніву.

Ну, хоча б з такою милою людиною, як т. Жупинський.

Інший на його місці напевне розсердився б, якби прочитав колективного листа до редакції, в якому описувалися витівки рибінспектора Дніпродзержинського водоймища І. І. Тимаревського.

Інший зопалу, може, зажадав би, щоб того рибінспектора негайно притягли до судової відповідальності. Та ні, товариш Жупинський — заступник прокурора Дніпропетровської області — не з тих. Він, насамперед, повинен розібратися, перевірити, чи правда оте все, що про людину пишуть.

І Жупинський починає перевірку.

Пишуть, що рибінспектор Тимаревський вічно ходить п'яний, загрожує людям зброєю. Правда це чи не правда?

Розібравшись, заступник обласного прокурора приходить до висновку, що це — істинна правда. І відповідає редакції: «Встановлено, що він зловживає алкоголем, грубо ставиться до односельчан і рибалок, загрожує і т. п.».

У листі до редакції сказано, що рибінспектор Тимаревський безсовісно оббирає членів риболовецьких бригад, вимагає, щоб вони йому підносили подарунки.

Заступник прокурора області підтверджує й це: «Тимаревський І. І. систематично, здирницьким шляхом, брав у рибалок рибу від 5 до 15 кг, а коли йому відмовляли, — грубіянив і загрожував».

В іншої, менш урівноваженої людини, цей живописний портрет здирника викликав би гостре почуття обурення. Але, повторюємо, товариш Жупинський не з таких.

Підтвердивши факти, заступник обласного прокурора пише:

«Крім цього, рибалки підозрюють Тимаревського І. І. в крадіжці неводів і човна у гр. Г. Цей факт перевіряється прокурором П'ятихатського району і в разі підтвердження Тимаревського буде притягнуто до кримінальної відповідальності».

Ось він, той єдиний випадок, який, можливо, ще сколихнув би серце заступника обласного прокурора і примусив його згадати про відповідальність за вчинений злочин. Все інше, про що згадувалося вище, виявляється, не варте прокурорської уваги.

І що це саме так, т. Жупинський довів не лише на словах, але й на ділі: І. І. Тимаревський ще і нині виконує обов'язки рибінспектора Дніпродзержинського водоймища.

От що значить мати діло з такою гуманною, чуйною людиною, як т. Жупинський. Та його не те що любити, — на нього таким, як Тимаревський, молитися треба!

Б. ГРИГОРЧУК.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЛЮБОВ З ТРІЩИНОЮ

— Любов у нас була не довга, —
Надулась Фіфа, ніби сич. —
Я думала, у нього «Волга»,
А там — задрипаний «Москвич».

ПОПРАЦЮВАЛИ

Вина надлишок і надлишок сала...
В куток припертий комірник
Хома...

Комісія чудово працювала:
Тепер ні сала, ні вина нема.

ЗРОЗУМІВ

— Хоч ти дай заву прикурить,
А то вже кожен гнеться, хвалить...
Микола повагався мить:
— Я дав би, тільки зав не палить.

ВІДВЕРТІСТЬ

У їдальні Гриць скипів:
— Та хіба це страва?
Щоб таку бурду я їв?!
Кличте сюди зава!

Кухар відповів на те,
Опустивши очі:
— Зава кликати — пусте,
Їсти теж не схоче.

Олексій КОСТЕНКО.

Дружне ПЕРЧЕ!

Ой важу я, важу... Та не на ту дівчину вражу, а на керівників Великоновосілківського відділення «Сільгосптехніки». Вони в двері не пускають, — я у віконечко лажу, та все одно вирвати не можу тих деталей, яких ми недорахувалися, коли купували дві стаціонарні ваги для колгоспу.

Ось уже два роки минає, як працівники «Сільгосптехніки» клянуться та присягаються, що повернуть колгоспові недодані деталі, а

путтяз цього стільки ж, скільки з наших неукомплектованих стаціонарних ваг. Єдине, що за їх допомогою можна визначити, так це вагу слів, якими, очевидно, звикли кидатися керівники Великоновосілківського відділення «Сільгосптехніки».

Дуже легковажні слова!

І. БОЧЕНКО,
зав. складом.

Колгосп «Україна»,
Великоновосілківського
району
Донецької області.

Просимо тебе хоч трохи висвітлити на своїх сторінках роботу колони № 1 тресту Київсільелектробуд, яку очолює Сергій Якович Крекотень. Треба висвітлити, бо не все нам ясно. Та й як воно може ясно бути, коли, скажімо, на хуторах Безп'ятий та Кулиба, які входять до нашого колгоспу, електричного освітлення нема. А за укладеною нами з тією колоною угодою воно б давненько уже мало бути. На хуторі Безп'ятий сяк-так змонтована колоною електропідстанція пропрацювала п'ятнадцять днів — і трансформатор згорів. На хуторі Кулиба не встановлена і не підключена до високовольтної лінії електропідстанція. І хоч за виконані роботи колгосп ще минулого року справно перечислив колоні № 1 12231 крб. грошей, але щоб на наших хуторах електрика світила, це нам, як-то кажуть, і не світить.

Правління колгоспу ім. Леніна.

Васильківський район,
Київської області.

Не знаємо, де ти дістав свою мітлу, але напевне можемо сказати, що — не в Омелянівському лісництві.

Омелянівське лісництво (Житомирська обл.) виготовляє мітли зовсім іншого гатунку. Ними, правда, замітати не можна, зате їх з успіхом можна використати як паливо.

До такого висновку дійшли і прибиральниці Коростенського заводу «Жовтнева кузня», для яких було закуплено 2000 таких мітел по 16 копійок за штуку.

— Хай вони згорять! — кажуть прибиральниці, відмовляючись навіть у руки брати цей брак.

Щодо лісничого П. П. Таранця, який накинув нам ці «мітли», то його, кажуть, аж розпирає — так йому смішно, що вдалося ошукати завод.

Може, Перче, полоскочеш його ще й своєю мітлою? Щоб йому ще смішніше стало!

М. САВЧУК,
інженер.

м. Коростень,
завод «Жовтнева кузня».

Ти, певно, чув легенду про дивака, що їздив на Поділ через Шепетівку. Мабуть, дивак той був просто не в дружбі з географією. А от працівники Шосткинського лісгоспзагу ніби люди грамотні, проте точнісінько наслідують легендарного дивака. Вони постачають Пирогівській мебльовій фабриці лісоматеріал. Але як? Замість завозити його безпосередньо з місця лісозаготівель, що за десять метрів од фабричного подвір'я, вони везуть той ліс на залізничну станцію, вантажать у вагони, а звідти вже залізницею доставляють на фабрику.

Можливо, заготівельників просто розважає така чудасія, але нам воно влітає в добру копійчину. Адже транспортні витрати йдуть за наш рахунок.

Якщо в тебе, Перче, виникне бажання самому побачити цих диваків, застерігаємо: не запрошуй їх у гості. Бо доведеться довго чекати. Ми впевнені, до Києва вони їхатимуть, як мінімум, через Владивосток.

О. ЗИМОКОС,
інспектор обласного комітету Партдержконтролю.

м. Суми.

У нашому колгоспі «Більшовик» трапилась незвичайна подія: гусінь дитячий комбінат захопила. А було це так.

Довго чекали батьки і діти, доки буде закінчено будівництво приміщення під ясла і садок. Чотири рази Кримські гори вкривалися снігом, чотири рази відшуміли бурхливі весняні потоки — і, нарешті, майже все готове.

Уже матері й дітей підготували, причепурили, щоб у новенький комбінат вести, аж тут чутка: гусінь випередила малюків — розташувалася в новому приміщенні.

— Це правда? — посипались запитання голові артілі т. Шулеку.

— Правда! — відповідає. — Тільки не забудьте, що гусінь та не проста. Вона шовк пряде.

Скільки ми не воюємо, та все марно. Шовкопряд, виявляється, сильніший за нас, бо на його боці сам т. Шулека.

Дуже просимо тебе, Перче, допоможи переселити гусінь з дитячого комбінату в інше приміщення, а комбінат дітям віддати.

А заодно зроби так, щоб і т. Шулека «пошовковішав» і думав не лише про шовкопряда, а й про дітей колгоспників.

В. ЛИТВИН,
колгоспник.

с. Митрофанівка,
Нижньогірського району,
Кримської області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Я пристав до гром. Трокози і думав з нею жить. Але позаяк я зрозумів, що вона мені незаконна жінка і з нею буде плохе життя, то я повертаюсь до своїх дітей, а прошу суд, щоб вона мені віддала часи «Побєду» і вила ті, що сіно розкидають, та ще й кашкета з гудзиком на версі, бо це кашкет мені законна жінка купила.

А за свідка буде Христя Тодоськівна, моя кума».

(Із заяви до суду).

Надіслав П. ЯРОСЛАВСЬКИЙ.
м. Житомир.

* * *

«СЛУХАЛИ: Заяву Момота Петра, щоб виписати йому каменю.

УХВАЛИЛИ: Виписати, як буде набитий».

(З протоколу засідання правління колгоспу).

—

«Громадянин Костюк ударив мене якимось твердим предметом по голові. Я був доставлений у лікарню, де мені були заподіяні легкі тілесні ушкодження з розладом шлунку».

(Із заяви в народний суд).

Записав В. ДОЛЕЖАН.
м. Погребище,
Вінницька область.

* * *

«Пункт прийому кролячих шкірок та інших живностей».

(Вивіска).

—

«Не перескакуй поїзд, бо загубиш життя».

(Напис біля залізничного переїзду).

«Пішла на ремонт. Буду о 6 годині».

(З оголошення на сільській крамниці).

Надіслав В. ГАЙДАЙЧУК.
м. Ровно.

* * *

«СЛУХАЛИ: Заяву Русакова про звільнення його з роботи в колгоспі.

УХВАЛИЛИ: Направити Русакова на лікування від алкоголю».

(Із рішення засідання правління колгоспу).

Надіслав П. ПРОКОПЧУК.
с. Машівці, Карлівського району, Полтавської області.

* * *

«Прошу не остригати волосся у громадянина Тернового В. П., тому, що він грає роль Григор'єва в п'єсі А. П. Чехова «Зловмисник» і йому необхідно мати довге волосся.

Зав. клубом ОСИПЧУК».

(Із заяви у міліцію).

—

Громадянин Матузко вдарив кілька разів громадянина Бака по обличчю, потім ганявся за ним навколо сараю, который виражався нецензурними словами».

(З акта дільничного уповноваженого).

—

«Прошу дати мені матеріальну допомогу, бо моя дружина хвора двома операціями».

(Із заяви до профкому).

Зібрав І. ПОДІЄНКО,
працівник Новоград-Волинського військкомату.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **У телеграмі ТАП «Ювілейна хроніка», надрукованій у № 2 журналу, повідомлялося про те, що мешканцям села Олексіївки (Дніпропетровська обл.) вже два роки обіцяють електрифікувати їхнє село, але далі обіцянок справа не посувається.**

Як повідомив голова Павлоградського райвиконкому т. Коваленко, планом електрифікації району передбачено електрифікувати село Олексіївку у цьому, 1965 році.

Виконком райради вживає заходів до безумовного виконання цього плану.

★ **У тому ж номері, у фейлетоні «Здоровенькі були!» писалося про занедбаний стан вулиці Айвазовського у Вінниці та про те, що комунгоспівці впорядковують цю вулицю одними лише обіцянками.**

Голова виконкому Вінницької міськради т. Марченко повідомив редакцію, що рішенням виконкому накреслено заходи і визначено відповідальних осіб по благоустрою вулиці Айвазовського. Строк закінчення впорядкування вулиці — 1 серпня цього року.

ВЕРТУШКА НА ПАНЕЛІ

Біля Прилуцької прядильної фабрики, на самісінькому тротуарі, стоїть металева вертушка, яка заважає вуличному рухові. Міськрада винесла рішення зняти вертушку, а директор фабрики т. Голуб і не думає його виконувати.

(З листа до редакції).

Директор добре фабрику
пильнує —
Установив вертушку на панелі.
Тепер, говорять люди, він планує
Поставить серед вулиць каруселі.

К. ЮР.

НА ЖАЛЬ, ПЕРЦЮ ТАК І НЕ ДАЛИ!

Овдій Юдифович Раффе дуже популярна особа. У медичних колах Сімферополя його знають більше не як хірурга, а як пролазу, наклепника, скандаліста, грубіяна. Його ім'я не сходить з сторінок наказів по міській лікарні. Нарешті, це ім'я з'явилося і на сторінках «Перця» (замітка «Треба зв'язатися» у № 1 журналу за цей рік).

А наслідки?

Дамо слово заступникові міністра охорони здоров'я УРСР т. Шумаді.

«Наведені факти, — пише він Перцеві, — цілком ствердились. Адміністрація неодноразово накладала на Раффе дисциплінарні стягнення, але він не змінив своєї поведінки. У 1963 р. його було звільнено з роботи, але, на жаль, суд поновив його на роботі. Раффе попереджено востаннє. Якщо він не змінить своєї поведінки, то будуть вжиті більш суворі заходи».

Так пише заступник міністра.

Але ж скільки можна попереджати «востаннє»? Всі ж факти ствердились!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (549) (на украинском языке). Підписано до друку 6. V. 1965 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09504. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02070. Тираж 500.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

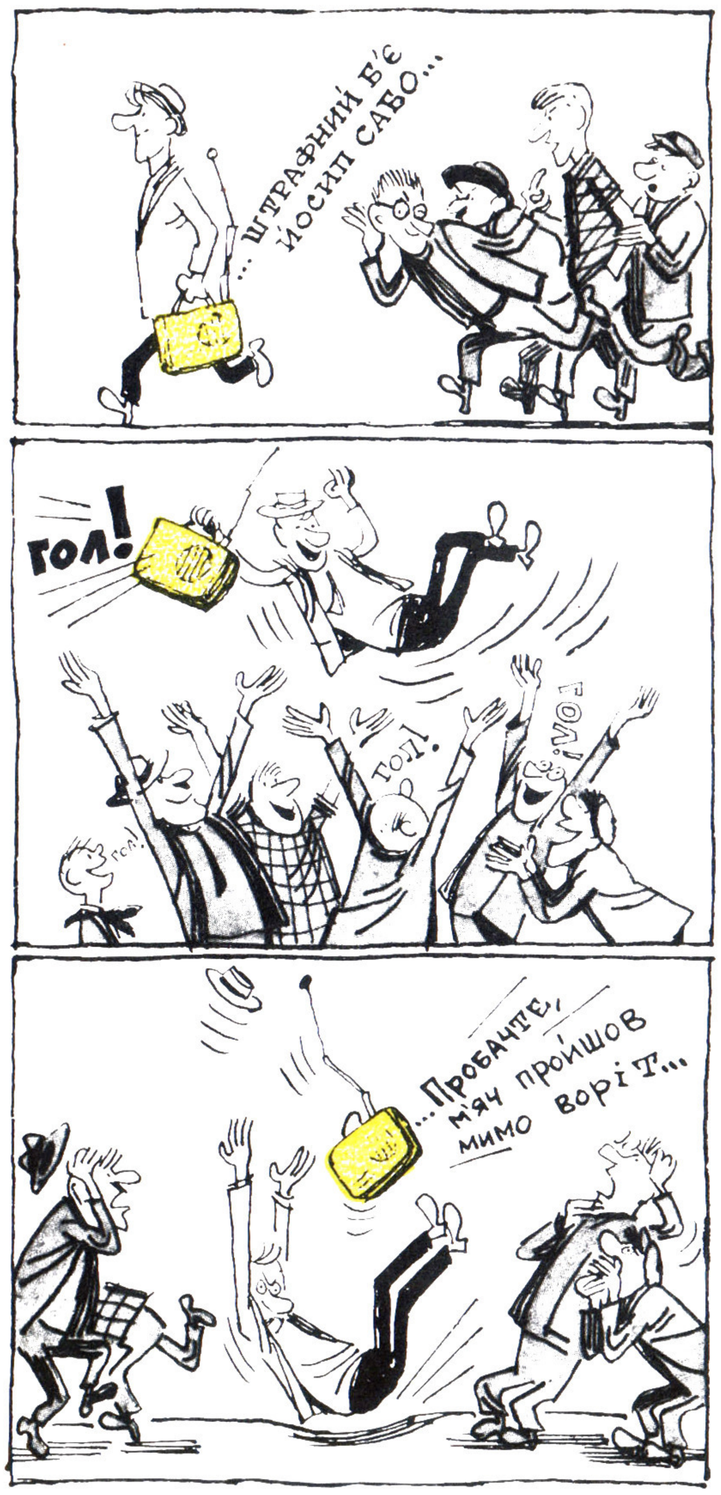

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Де тут «Вінегрет з перцем»? Закусити хочеться...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Півники.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

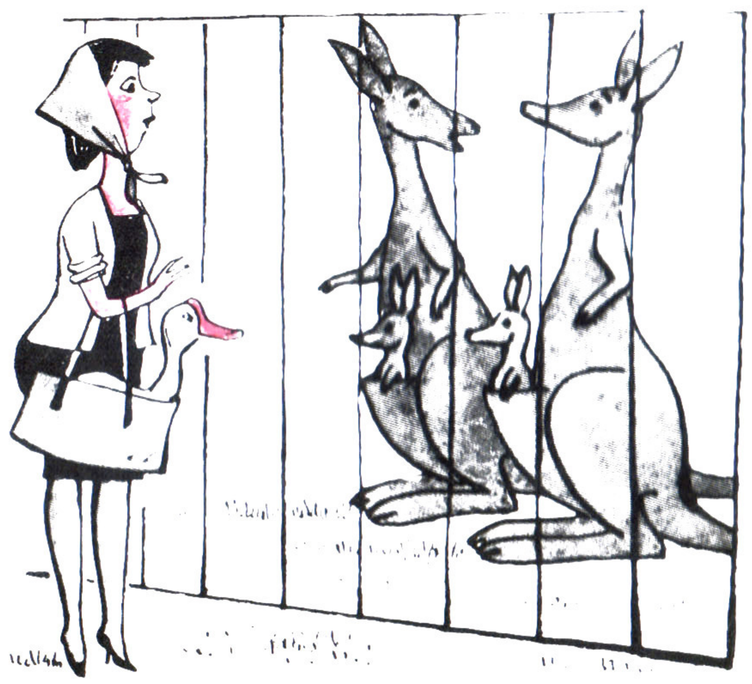

Кенгуру: — Дивись, вони зовсім не схожі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У ВОРОЖКИ

— Любить... не любить...

Мал. Л. БОЙКА

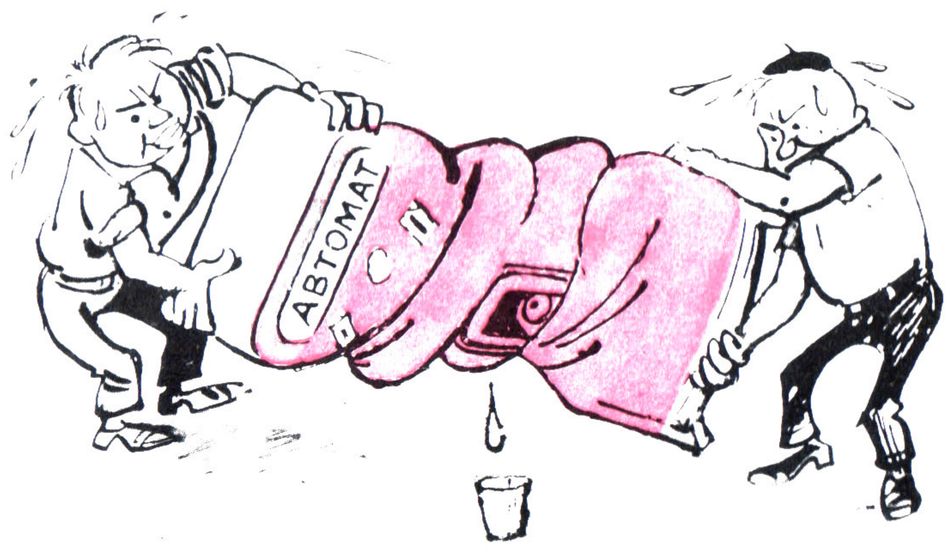

До останньої краплі...

Мал. В. ПЕТРОВА

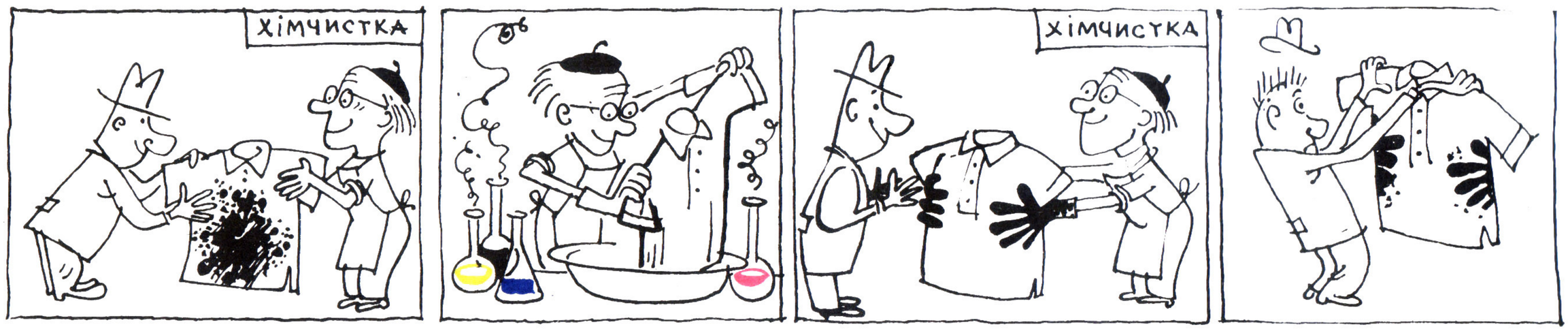

Без слів.